

นวนิยายไทย

เสียงนกจากพราว • กฤษณา อโศกสิน

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์สายคำ พ.ศ. ๒๕๒๕

พิมพ์ครั้งที่ ๒-๓ : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า พ.ศ. ๒๕๓๕-๒๕๓๗

พิมพ์ครั้งที่ ๔ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, กรกฎาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ประกอบปก : รจนา จุฑินทุ

ราคา : ๒๒๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
กฤษณา อโศกสิน.

เสียงนกจากพราว.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๓๑๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-631-2

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ศรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เศตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

วลีที่ว่า ‘Seven years itch’ ในความหมายของฝรั่ง กล่าวถึงปีที่เจ็ด ของคู่แต่งงานว่า เริ่มมีอาการระหองระแหง เบื่อหน่าย และอดทนกันได้น้อยลงจนอาจถึงขั้นนอกใจนั้น คุณจะมีคนเชื่อกันมาก และเป็นสถิติที่ถูกเอ่ยถึงอยู่บ่อยๆ

‘เสียนอกจากพราก’ นวนิยายที่นับว่าผ่านเดือนปีมาได้ยาวนานพอสมควร แต่ความเป็นไปในสถานะ ‘สามี-ภรรยา’ ผู้ไม่อาจผสมผสานความสุข แม้เพียงเล็กน้อยให้กันและกันได้ ยังมีให้พบเห็นอยู่เสมอไม่เปลี่ยนแปลง

เริ่มจากความแตกต่างของนิสัย ความประพฤติ ซึ่งเมื่อแรกใช้ชีวิตคู่ มักถูกกลบเกลื่อนไว้ด้วยการประนีประนอม มองข้าม โดยต่างคนต่างคาดหวังว่าจะปรับตัวเข้าหากันได้โดยละม่อม...

...จวบจนวันหนึ่ง เมื่อเวลาของการสมรสนั้นค่อยๆ ล่วงไป นิสัยที่พอรับได้ก็เกิดรับไม่ไหวขึ้นมา เอือมระอาจนต้องตำหนิติเตียน ครั้นแก้ไขไม่ได้ ความหงุดหงิดใจก็ล้นออกมาให้สุดหนทาง ลงเอยด้วยสภาพที่ไม่ผิด ‘น้ำกับน้ำมัน’ จากคนเคยรักเปลี่ยนเป็นศัตรู ไม่อาจอยู่ร่วมคู่เคียงหมอนกันสืบต่อไป ชีวิตรักที่เคยสดชื่นรื่นรมย์จึงขึ้นขมโรยร้างในบัดดล

จากใจผู้เขียน

กฤษณา อโศกสิน

บทเรียนแห่งชีวิต...มีว่าชีวิตใคร ดี เลว สูง ต่ำ รวย จน ต่างก็เคย
ประจัญประจันด้วยกันมาแทบทั้งสิ้น ถ้าโชคเข้าข้างก็ผ่านไปได้ หากเคราะห์-
ร้ายเกินควรก็ล้มสลาย รอคกรอกอบกู้เพื่อลุกขึ้นสู้ต่อไป ถือเป็นสูตรสำเร็จของ
มนุษย์ที่สุดจะเลื่อง

‘เสียนกจากพราก’ คือสูตรเล็กๆ อีกสูตรหนึ่งเช่นเดียวกับสูตรซ้ำซาก
ที่เคยเกิดให้เห็นดังเช่นที่เป็นมาท่ามกลางความคลาคล่ำของหมู่คน

นั่นก็คือสูตรที่น้ำและน้ำมันมาเติมลงในขวดเดียวกันแล้วเขย่าทุกวัน
เพราะหวังจะได้เห็นมันกลืนกันในวันใดวันหนึ่งจนเป็นเนื้อเดียวกัน

หลังจากปีต่อปีผ่านไป

ขวดแก้วใสปรากฏน้ำและน้ำมันอยู่ในขวดเหมือนเดิม เพียงแต่ต่างก็
ยังคงความเป็นน้ำกับน้ำมัน น้ำมันกับน้ำ แลเห็นเป็นท่อนเป็นตอนชัดเจน

เป็นที่น่าเบื่อและเหนื่อยหน่ายนี้กระไรในความปรารถนาที่มีอาจผสมกัน
ได้ระหว่างน้ำใจที่แตกต่าง

เสียงนกจากพราว

กฤษณา อโศกสิน

ฝนตกหนักอยู่นอกหน้าต่าง...รอยได้แต่นั่งสูบบุหรี่เรื่อย ๆ...มองผ่านกระจกที่มีม่านขาวเบาโปร่ง ประปรายด้วยกลีบดอกกลดามาลย์ทั้งตัวอยู่สองข้างอย่างเบื่อน่าย...เก้าอี้หวายหวัดร่วงจากปลายบุหรีตกลงสู่พรมสวย...พรมเปอร์เซียงามหยดราคาแสนบาทซึ่งหล่อนซื้อมาปูชุดรับแขกผู้ดีอังกฤษชุดนี้

ตัวหล่อนยังอยู่ชั้นบน ยังไม่เสร็จสิ้นการแต่งองค์ทรงเครื่อง ซึ่งแต่ละครั้งใช้เวลานานชั่วโมง

หนักเขารอยเบื่อนจะต้องเลื่อนเก้าอี้ตัวหนึ่งมาทำที่พาดขาแล้วสูบบุหรี่ต่อไป...มองดูฝนสายขาวพร่างพรายอยู่ข้างนอกอย่างเหม่อ ๆ...ความคำนึงล่องลอยไกลไปจากห้องนี้...บ้านนี้...ห้องอันงาม...บ้านซึ่งสวยเฉลาหาที่ติมิได้หลังนี้

แล้วเขาก็ได้แต่ถอนใจ

ขั้นต้นเป็นมะลิซ้อน พอแตกใบอ่อนเป็นมะลิลา...เขาชอบเพลงนี้จริงๆ มันให้ความหมายเพียบพร้อมอยู่ในตัวมันเองอย่างแยบยล ไม่ต้องแจกแจงอะไรมาก...อะไรก็ได้ที่เริ่มต้นดี แล้วลงเอยเหลวไม่เป็นท่า

เหมือนชีวิตนี่แหละ...ซึ่งอาจจะมีเขา มีหล่อน มีความรักลิ้นฟ้าลิ้นดินคุณิยาย แล้วค่อยๆ สลายไปตามวันเวลาที่ผันผ่าน จนเหลืออยู่...อ้อ...ใช่...มันยังเหลืออยู่แน่ๆ...เพียงแต่...เขากำลังสงสัยปริมาณของมันว่าจะหยิบติดมือขึ้นมาได้หรือไม่เท่านั้นเอง

หล่อนลงบันไดมาพอดี...กร่างมาเขียว...ชุดปานสีชมพูใสเหมือนจะบินได้...แขนพองยาวต่ำกว่าข้อศอก...ระบายลูกไม้ฟองฟู สลับสับหว่างกับเส้นริบบิ้นสีเดียวกัน เป็นริ้วยาวลงมาตามแขนตามอก หน้าขาวอมแดงเรื่อคล้ายหน้ากาก ขนตาอ่อนหยับแลเห็นแต่ไกล ปากสีชมพูอมม่วงสดสว่างจนคล้าย

จะลอยออกมานอกหน้า

“เบื่อกแล้วซีคะนั่น” หล่อนถามยั้มๆ...คล้ายรู้ตัวว่าชานานเหลือกำลัง เหมือนกัน แต่พอปรายตาลงต่ำ เห็นซึบบุหรี่ปั่นและเก้าอี้พลัดพราย ออกจากหมู่ของมันเท่านั้น สีหน้ายั้มๆ ก็เปลี่ยนเป็นย่นๆ หล่อนร้องเกือบกรี๊ด “ตายตาย...นั่นใจคอคุณจะไม่ยอมรู้เลยหรือคะว่าคุณเขี่ยซึบบุหรี่ปั่นไว้ยังงั้นไม่ได้...บอกก็หนแล้ว...คูซึ...ที่เขี่ยบุหรี่ปั่นในห้องโน้นก็มี...กะอีแค่ลุดไปหยิบ นิดเดียวก็ไม่ได้...แล้วนี่นึกยังงใจถึงเสด็จมานั่งห้องนี้ ห้องไหนๆ ร้อยห้องพันห้องที่ไม่หวงพรมก็ไม่นั่ง คุณก็รู้ว่าพรมนี้ราคาเท่าไร...ถ้าบุหรี่ปั่นตกลงไปจะว่าไง...คะ...ว่าไง...”

รอยลุดขึ้นเนิบๆ...ไม่ตอบเสียงโวยวายยุ่งเหยิงของหล่อน...แต่หันหลัง กลับไปยังห้องกลางซึ่งเขาพาดเสื่อออกไว้ที่นั่น...พยายามอดใจชมสติ...กลั้นไว้...เออน่า...จะเป็นไรนักเกี่ยวกับระยะเวลาสั้นๆ ที่จะต้องไปงานแต่งงาน เพื่อนสนิทซึ่งจำเป็นต้องไปคู่กัน...อีกไม่กี่ชั่วโมงก็ได้กลับบ้าน...ได้ลอกคราบ ใ้อิสู่บ้างๆ หน้าตาที่พยายามยั้มเข้าไว้...ซ่อนความนัยละเอียดล่อไว้มิดชิด เหมือนแอบลักกระดาศซึบเปื้อนหมึกซุกไว้ได้เหมือนนั้นแหละ

เสียงหล่อนเอะอะเรียกคนใช้ไปกวาดซึบบุหรี่ปั่น เลื่อนเก้าอี้ตัวสวยซึ่ง อดสำหรับหอบข้ามน้ำข้ามทะเลมาจากเมืองนอกโน้นให้เข้าที่

ห้องของหล่อน ข้าวของเครื่องใช้ราคาแพงทุกชิ้นในบ้านหล่อนจะต้อง ‘เนียบ’ เสมอ ตลอดวันตลอดคืน ทุกนาที่ทุกชั่วโมง แม้แต่ที่เขี่ยบุหรี่ปั่นแกว-เจียรระไน

แล้วก็ปลื้มนักถ้ามีพวกนิตยสารมาขอถ่ายแบบบ้านแบบห้องเอาไปลง หนังสือ

เฮอ...รอยได้แต่ถอนใจ...นึกเสียดายสาวน้อยสวยสะลुकผู้ลากมากดี นักเรียนนอกในสมัยหนึ่งเสียเหลือเกินแล้ว...วันหวานสมัยนั้นจะไม่มีทางย้อน กลับมาได้อีกเลย ความน่ารักนวลละไมของสาวสิบแปดหยกๆ ยี่สิบหย่อนๆ ก็เหือดแห้งไปตามอายุขัยด้วยเช่นกัน...บัดนี้...เหลือแต่หญิงสาววัยสามสิบเศษ ที่จู้จี้ขี้นเพราะมีผัวนิสัยตรงกันข้ามเหมือนแดงกับเหลือง...สูบบุหรี่ปั่นตรงไหน

ติดซี้เฝ้าเคลื่อนที่นั่น อ่านหนังสือพิมพ์เสรีขยุ่มๆ เข้าหากัน ปาไปไว้บน เบาะเก้าอี้เป็นฉบับๆ ไป หากมีสี่ฉบับก็ฉบับละตัว...ใส่รองเท้าโคลนมาจาก สารทศใดก็ต้องเดินเข้ามาเช็ดกับพรมในบ้าน...ถึงวันดีคืนดีก็รื้อค้นข้าวของ ตามลิ้นชักตามตู้ของตัวเองเพื่อจะหาสิ่งที่หลงลืมจนถึงกลับหัวกลับหาง พลิก ข้างล่างขึ้นข้างบนให้เคลื่อนไปทั่วห้อง

แล้วหล่อนก็ร้องกร๊อๆ...เรียกคนใช้มาจัดใหม่ เก็บกวาดใหม่...เช่นนี้ เป็นประจำแทบทุกวันเวลา

“เฮ้อ...ไปได้แล้ว...” หล่อนเรียกด้วยสຸ້มเสียงอารมณ์บูด...หงุดหงิด ที่เดียว

รอยเองก็เดือดปุด...แต่อาศัยที่เป็นคนเงียบ...ค่อนข้างเงียบ...ถ้าไม่เหลือ อดจริงๆ ก็ไม่ยอมต่อล้อต่อเถียง เขาก็เลยเดินคุ่มๆ ไปขึ้นรถซึ่งอยู่ในโรง

“ไม่น่าจะทำให้เสียเรื่องเลย...บอกก็หนแล้วว่ไม่ให้ไปแตะพรมตรงนั้น ...ถ้าตัวเป็นคนช่างระวังระไวก็ช่างเถอะ...แต่...ตัวเองก็ซุ่ยเหลือรับ...นั่งตรง ไหนละก็รู้ซิวว่าไอ้ตรงนั้นมันต้องและต้องโสโครกติดหมดเลย ก็ยังขึ้นจะนั่ง เพรื่อไปทั้งบ้าน”

“คนใช้มีไว้ทำไมละ” รอยถามเสียงเครียด

“ใช้เขาจุกจิกนัก เขาจะได้ยกกันออกอีกซี...คราวที่แล้วก็ออกทั้งทีม แล้ว...นึกหรือว่าจะหาใหม่ตั้งได้” ลานตาว่า...เมื่อพูดแล้ว มักจะหยุดไม่ได้ หล่อนจึงบ่นต่อ “คุณนี่เป็นไงก็ไม่รู้...ว่าเท่าไรก็ไม่รู้จักจกจกจำ...แทนที่จะ ระเบียบเรียบร้อยขึ้นมั่ง...ยิ่งว่าก็เหมือนยิ่งยุ...ช่วยอะไรก็ไม่ช่วยแล้วยังทำรก อีก...ลองไปดูผัวยายนาคี...นั่นเขาบ่นเมีย ไม่ต้องให้เมียมาบ่นเค้าหรอก... ทำอะไรตรงไหนก็เก็บกวาดเรียบร้อยเลย...”

“นั่นคุณก็หาผัวกวาดถนนมาไว้ซักคนปะไร!” รอยย้อน

“ตายแล้ว” ลานตากรี๊ด...ตั้งแต่อยู่กับผัวช่างทิ้งมาเป็นเวลาเจ็ดแปดปี จนลูกอยู่ชั้น ป.๒ แล้วนี้ หล่อนเริ่มมีโรคประสาทเข้ามากล้ากรายบ้าง...บาง คราวก็ดูเหมือนจะไม่ใช่เล็กน้อย เพราะหล่อนเป็นประเภท ‘กระดิกไม่ได้’ เท่าๆ กับรอยซึ่งเป็นคน ‘เรียบไม่ได้’

จัดอะไรไว้ตรงไหนก็หวังจะเห็นมันเรียบร้อยอยู่ชั่ววนาตาปี... หล่อนจะมีความสุขสบายอกสบายใจทีเดียวถ้าหนังสือทุกเล่มบนชั้น ตึกดาที่วางประดับไว้ตามผนังหรือเสาจะต้องดูใหม่เอี่ยม ไม่เอนไม่เบี้ยวไปจากที่ของมัน พรหมปูพื้นจะต้องตรงเส้นตรงแนว แก้อั้วไม่โยหน้าโยหลัง พลัดออกไปจากหมู่ ม่านจะต้องทิ้งตัวสวย ไม่ไปกองค้างอยู่บนผนัง เวลารูดต้องไม่ให้รอยจีบของมัน หลุดออกจากขอเกี่ยว... และอีกสารพัดที่หล่อนจะต้องคอยตรวจตราให้สิ่งของทุกชิ้นในบ้านเรียบร้อยพร้อมพริก

รอยกลัดกลุ้มใจที่เขาไม่อาจแตะต้องอะไรในบ้านนี้ได้เลยแม้แต่ชั้นเดียว ก็เนื่องจากเขาเป็นคนง่าย ๆ... ใช้ชีวิตตามสบาย อะไรจะอยู่ที่ไหนเขาไม่เห็นสำคัญ สำคัญอยู่ตรงที่ว่ามันช่วยให้เขาสะดวกใจสะดวกมือหรือเปล่าเท่านั้น

แต่เมื่อหล่อนไม่ยินดีให้เขาได้อยู่อย่างสะดวก เขาก็มีแต่ความอึดอัดคับใจ

และคับข้องมากขึ้นทุกวัน

“คุณอย่ามาตำหนิขนาดนี้นะ... อ้อ... แปลว่าที่เคี้ยวเขี้ยวอยู่ทุกวันนี้เป็นความผิดใช่ไหม”

“ไม่ผิดหรอก... แต่ก็ไม่ถูก”

“ใช่... คุณมันคนเองง่ายเข้าว่านี่... ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเห็นใครมันง่ายอย่างคุณเลย... บางทีนี่ก็จะนั่งกับขอบถนนก็นั่งลงไปยั้งนั่น”

“ก็ผมพอใจจะนั่งนะ มันเกี่ยวอะไรกับคุณด้วยละ... ฮะ” รอยซักเสียดังเพราะรำคาญเต็มที... สาธุ... ลูกไปอยู่โรงเรียนประจำเสียได้ก็ดีแล้ว... ไม่นั้น สุขภาพจิตของเด็กก็คงเสื่อมยิ่งกว่านี้ “เอ... คุณนี่มันซักจะมากไปหน่อยซะแล้วนะ รู้ตัวหรือเปล่าว่าตัวเป็นผู้หญิงที่น่าเกลียดน่าชังที่สุด”

“รอย... ร้อย...” ลานดาตะเบ็งเสียงลั่นรถ แถมยังทุบแขนเขาเข้าให้โดยแรง... อย่างโกรธเคืองที่สุด “คุณพูดยั้งใจได้ยังไง พูดได้ยังไง”

“ถ้าไม่พูด คุณก็ไม่รู้ตัว นี่กว่ายังสวยอยู่ซีนะเนี่ย... ผู้หญิงปากปลาร้า... เคี้ยวเขี้ยวผู้นะ... แต่งเข้าไปยั้งใจก็ไม่มีวันดี... ใครเขาจะมองคุณละ... จุกจิก

ได้ขนาดนี้ล่ะ”

ลานตานั้นซึ่งตะลึงตะไลไปด้วยความโกรธสุดขีด

เพราะฉะนั้น เมื่อถึงบริเวณงาน แม้อรอยจะพยายามทำหน้าที่เรียบร้อย
แล้วก็ไม่วายรู้สึกแค้นและเจื่อน

เขาถือแก้ววินโทนิคแล้วยืนคุยกับเพื่อนสนิทอีกสองคนที่ไม่ใช่เจ้าบ่าว
ส่วนลานตาทายวับไปในหมู่คนหลากหลาย...เขาเห็นหล่อนเคลื่อนไปทางโน้น
ทางนี้ อย่างน้อยๆ ก็คงอยากให้ใครต่อใครแลเห็นเสื้อผ้าอาภรณ์हरुเร็ดที่อยู่
บนเนื้อตัว

เมื่อมาถึงวันนี้...ความสวยกลายเป็นเรื่องรองไปเสียแล้วสำหรับคำว่า
ภรรยา

การศึกษาสูงหรือความเป็นลูกผู้ดีเก่ากลับเสื่อมความหมาย

“คุณนี่เข้าสมกันจังนะ” พงษ์เอ่ยขึ้น “ผู้หญิงเรียบร้อยจริงๆ ส่วนไอ้นาย
ต้นของเราพูดล่ำๆ ไม่ยอมให้ใครพูดเลย...ผู้หญิงก็ยอม”

รอยกำลังเอือมชีวิตแต่งงานเต็มประดา ก็เลยได้แต่พยักหน้าในใจ
ว่า...อีกหน่อยเถอะ มึงเอ๊ย...ไม่ใคร่ก็ใครละ...

“ดีนะ...เมียมันอ่อนกว่ามันแปดปีก็ไม่เลวหรอก...แถมยังว่าง่าย...แบบนี้
ก็คงพอทนนายต้นของเราไหว” สรวทว่า “คนเรานี้ถ้าจะให้ดี ฝ่ายหนึ่งคือ อีก
ฝ่ายต้องอ่อน ฝ่ายหนึ่งพูดมาก อีกฝ่ายหนึ่งต้องเจียบหน้อย เรียกว่าใครจะเสีย
เรื่องไหนก็เสียไปคนเดียว อีกฝ่ายหนึ่งอย่าพลอยเสียไปด้วย แต่ถ้าดีละก็ ดี
ทั้งคู่ไม่เป็นไร”

“ไม่จริงมั้ง” รอยแย้งเรียบๆ ตามองไปยังบ่าวสาวที่สวมพวงมาลัยมี
รอยแป้งเจิมสามจุดบนหน้าผาก...มันไม่ใช่อะไรเล็กๆ น้อยๆ...เพียงแค่นี้หรือ
หนอ การแต่งงาน!

มันต้องอดกลั้น อดทนอะไรต่ออะไรอีกมากมายนักแล้ว...หากว่าฝ่ายใด
ฝ่ายหนึ่งเกิดมีนิสัยพิเศษขึ้นมาละก็ อีกฝ่ายหนึ่งต้องทอ้งคาถาไว้ให้ได้ทีเดียว
ว่า ทน ทน ทน หรือไม่ก็หาวิธีเลี่ยงหลบไปเสียบ้างในแต่ละยี่สิบสี่ชั่วโมง

“ทำไมจะไม่จริง”

“อย่างอีกฝ่ายหนึ่งละเอียด อีกฝ่ายหนึ่งหยาบกว่า ฝ่ายหยาบถูกฝ่ายละเอียดบ่นว่าทุกวันๆ...แต่มันก็ไม่ตื่นขึ้นเพราะมันไม่ใช่สันดานของตัวเอง...เรียกว่าชู้ดไม่เออทั้งนั้น...แล้วฝ่ายหยาบจะทนถูกสับโขกไหวไหม...”

“นั่นมันก็แล้วแต่ซีไวย...” พงษ์ว่า

“อันที่จริง...ถ้ารู้ว่าเขาไม่ชอบแล้วเราก็ก็นึกพยายามทำหรือทำแต่ไม่ถึงนัก มันก็ลดการบ่นว่าลงไปได้นี้หว่า” สรวงออกความเห็น

“ก็ถ้าคนมันไม่เออเปลี่ยนละ...มันชอบสะดวงสบาย ของมันยังงั้น มันก็ต้องทำไม่ใช่หรือ...มันถึงจะมีความสุข” รอยถาม

ประหลาดเสียเหลือเกินแล้วว่าที่หล่อนทนเขาไม่ได้ และไม่ยอมให้ภัยเลย ที่ส่วนเสียของหล่อนที่หล่อนนอนตื่นสาย แล้วเขาชอบตื่นแต่เช้าตรู่ ละ...ทำไมไม่หาทางแก้ไขบ้าง

แล้วทำไมเขาจึงไม่เคยบ่นว่าหรือสับโขกให้หล่อนปรับปรุงตัวเอง

“ข้อสำคัญก็คือ เราต้องถามตัวเองด้วยว่านิสัยของเรานั้นมันเป็นนิสัยดีหรือเปล่า ถ้าไม่ดี...หรือคนส่วนมากลงความเห็นที่ไม่ดี...มันก็น่าจะเปลี่ยนมั่ง” พงษ์บอก

รอยไม่ตอบ...เมียของพงษ์และสรวงอาจจะเป็นผู้หญิงธรรมดาไม่มีอะไรพิเศษอย่างเมียเขา...พิเศษในที่นี้หมายถึงว่าสะอาดผิคนุษย์ เจ้าระเบียบเกินไปจนล้น นำเอาความเป็นคนบนหอคอยงาช้างมาพอกไว้ในเนื้อในตัวจน รอยคร้านจะชื่นชม เพราะฉะนั้น เขาจึงไม่เห็นควรที่ตนเองจะต้องเป็นฝ่ายเปลี่ยนเพื่อเอาใจหล่อนให้มีอาการหนักยิ่งขึ้น

เขาไม่ชอบผู้หญิงแบบนี้เลย...เพิ่งรู้ว่าไม่ชอบเลย

ผู้หญิงที่เหมือนรถไฟ ‘โอเรียนต์ เอ็กซ์เพรส’ หรือรถด่วนพระราชานองอังกฤษที่ต้องเนียบตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงนั้นแหละ...ชีวิตที่เหมือนกับ ‘จัดฉาก’ อยู่ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงนี่จะเป็นอย่างไรสำหรับคนชอบสะดวงสบายตามธรรมชาติอย่างเขา

พงษ์และสรวงคงไม่มีวันรู้ซึ่ง

๒

รอยกำลังยืนจิ้มคานาเปอันเล็กๆ จากถาดเงินบนชั้นยาว ซึ่งจัดตกแต่งไว้หรูหราด้วยก้อนน้ำแข็งรูปคิวิต...สลักรับดอกกรักที่ร้อยไว้ด้วยทางมะพร้าวเส้นเรียวย...ทอดยอดดะพรังอยู่ตรงโน้นตรงนี้...ก็พอดีสุมาลา ภรรยาพงษ์จูงมือหญิงสาวคนหนึ่งใกล้เข้ามา

เขารีบวางไม้จิ้มฟันที่รูตอาหารว่างชั้นน้อยเข้าปากไปแล้วลงบนจานเล็กๆ ใกล้มือ

“น้องสาวดิฉันคะ...เป็นเพื่อนกับเจ้าสาววันนี้”

“อ้อ” เขารับไหว้พลางมองดูผู้หญิงร่างเล็กบาง ไว้ผมสั้นซอยปรกหน้าผาก ท้ายทอยเกรียนราวกับเด็กชาย ไม่แต่งหน้า ทาแต่ปากบางด้วยสีชมพูเรื่อ นัยน์ตากลมสดใส เมื่อหล่อนยิ้มพราวแสดงความรู้จัก ยิ้ม...ทำให้ดวงหน้าเยาว์วัยขึ้นอีกมาก

“เขาเรียนรุ่นเดียวกัน”

รอยได้แต่ยิ้มรับความรู้ันั้นโดยไม่ซ้กต่อ เพราะกำลัง ‘แข็ง’ จริงๆ จะว่าแข็งผู้หญิงก็ได้...ลานตาทำให้เขาเซ็ดเซี้ยวเหลือเกิน

“แขกแยะนะคะวันนี้” หล่อนเอ่ยพลางเหลียวไปรอบๆ

“อะ...แยะ...แน่ไปหมดจนไม่รู้ใครเป็นใคร ผมเลยตัดสินใจปักหลักอยู่ตรงนี้แหละ พงษ์กับสรวงก็หายไปอีกแล้ว”

สุมาลาหันมาพบภรรยาสรวง...จึงปล่อยน้องสาวให้คุยกับเขาต่อ

“พี่มาคนเดียวหรือคะ” หล่อนถามขึ้นอีก พลางทำด้ายมุ่ม

“สองอะ ภรรยาคงไปยืนคุยกับใครอยู่ทางโน้น” เขาน้ຸยปากพลางก็มองเข้าไปในฝูงคน...แต่แลไม่เห็นหล่อนเต็มตัว...คงจะเป็นคนนั้นแหละ...ที่แลเห็นเสียวปากกับทรงผมด้านหลังนิดๆ กำลังยืนอยู่กับกลุ่มบุรุษสตรีในสังคมของหล่อน ซึ่งเผชิญมาพบปะกันคืนนี้

“อันที่จริง ลินได้ยื่นข้อพิรุธมานานแล้วนะคะ แต่ไม่ยกเคสเจอกันซักที”

เขาเลิกคิ้ว

“เหอฮะ...ได้ยื่นยังไงเอ่ย” รอยยิ้มอารมณ์ดีขึ้น เมื่อมีคนให้ความสำคัญ

ลานตาอาจจะให้ความสำคัญแก่เขามากเหมือนกัน...อันนั้นเขาไม่คิดจะลงโทษหล่อน...หล่อนเป็นแม่บ้านที่ดี คอยดูแลตัวเขาและลูกให้ได้รับความสะดวกสบายพร้อมเพรียง...คอยซื้อเสื้อผ้าชั้นเลิศมาให้ ‘ขอทีนะคะ รอยอย่าแต่งตัวปอน...เสื้ออะไรก็ใส่ได้ กางเกงเก่ายังงี้ก็ออกไปเดินโชว์นะไม่ได้ละ...ถึงก้าวออกนอกบ้านไปแค่นี้แค่นี้ก็ต้องแต่งตัวดี...คนเขาเห็นเราครั้งเดียวบางทีก็ไม่เห็นอีก เขาควรต้องมีแต่ความประทับใจ’

นี่เป็นอีกมติหนึ่งของหล่อนซึ่งเขาไม่เห็นด้วย

รอยชอบสบสาย เสื้อกางเกงของเขาไม่จำเป็นต้องตัดร้านมีชื่อซึ่งพอเอ่ยถึงคนก็ร้องอ้ออะไรทำนองนั้น เขาอาจจะตัดที่ร้านเล็กๆ แต่เหมาะสมเข้ากับรูปทรง สวมใส่แล้วนั่งยื่นขยับตัวสบาย...ไม่ใช่พอสวมเสร็จ ก็ต้องยืนตัวแข็งเป็นนายแบบอยู่เช่นนั้นกระดิกตัวไม่ได้ เนื่องจากร้านมีชื่อบางร้านนิยมตัดเสื้อตัดกางเกงพอดีตัว

เสื้อผ้าลูกชายก็เหมือนกัน หล่อนจะจัดหามาให้แต่ของ ‘ดีไซเนอร์’

หากพ่อหนุ่มลูกรักก็ดูเหมือนจะไม่รู้เห็นด้วยกับของเหล่านั้น

“ได้ยื่นนามสกุลก่อนเชียวคะ...ลินยังถามพี่สุเลยว่ามีพี่รอยเป็นญาติทางไหนกับรัฐมนตรีเชื้อชาย”

“เขาเป็นอาผมหะ แต่เป็นอาแบบลูกพี่ลูกน้องของพ่อ...คือตระกูลนี้จะว่าไปก็แยะเหมือนกัน”

“ตระกูลใหญ่ นะคะ”

“ก็...ครับ...พอเป็นที่รู้จัก”

“เวลาเอ่ยชื่อ นามสกุล จะต้องสะดุดที่นามสกุลก่อนอื่นเลย”

อันที่จริง จะว่าไปแล้ว หากยึดถือกันที่สกุลรุนชาติละก็...เขากับลานตา

ก็เป็นคนมีตระกูลเหมือนกัน ได้รับการบ่มเพาะมาจากชาติชั้นวรรณะเดียวกัน...แต่เขากับหล่อนก็ยังแตกต่างกันมากโดยอุปนิสัยอยู่นั่นเอง

“หรืออะ” เขายิ้มเปลือย “แต่อย่าไปตื่นเต้นกับมันมากนักดีกว่า... ไตไตในโลกล้วนอนิจจังทั้งนั้นนะอะ คุณลลิน”

“ดูพี่ร่อย...ไม่ค่อยสดชื่นเลยนะคะ” ฝ่ายหล่อนยังคงแจ่มใสและล้อเขา หล่อนคงเป็นคนขี้เล่น สนุกบันเทิงไม่น้อย

ผู้หญิงขี้เล่น มีอารมณ์ขันต่อสิ่งทั้งปวงรอบตัวดูเหมือนจะน่ารักกว่า ผู้หญิงประเภทใดทั้งสิ้นสำหรับเขาขณะนี้

“ฝนตกแล้ว น่าจะอารมณ์ดีขึ้นนะคะ...โอโฮ...เมื่อสองวันที่แล้วร้อนจัดมาก”

“สามสิบเก้าองศาเซลเซียสอะ”

“มิน่าล่ะ...ลลินร้อนแทบคลั่งเลย โกรธอะไรต่ออะไรไปหมด”

โถ...เขานึกในใจ...หล่อนคงยังเป็นเด็กอยู่มากทีเดียว เลยมีแต่เรื่อง หงุดหงิดจากอากาศ แต่เขาสี...อากาศนับเป็นเรื่องรอง เพราะเมื่อเข้าบ้านแล้ว ถ้าอากาศร้อนนัก ก็มีเครื่องทำความเย็นช่วย...จะนั่งจะยืนตรงไหนก็ สุขสบายตลอดเวลา ไม่ต้องเดือดร้อนเหงื่อไหลไคลย้อยเหมือนผู้คนอีกมากมายที่ไม่มีปัจจัยบันดาลความสุข...แต่...เขาก็ไม่สุขอยู่นั่นเอง

ความไม่สุขของเขา กำลังวิ่งขึ้นสูงเหมือนเครื่องวัดอากาศนั้นแหละ แดมยังไม่มีการมาช่วยบรรเทาอื่นอีกด้วย

แปดปีแล้วสิที่เขาอยู่กับหล่อนมา...ค่อยๆ แยกน้ำหนักรวมอดทนมากขึ้น...มากขึ้น...มากจนเกือบจะแยกไม่ไหวอยู่รอมร่อแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอก...ต่อไปนี่ ฝนคงจะเริ่มตกเรื่อยๆ มั่งอะ มันอันมาตั้งแต่ต้นปี...เพิ่งมาตกใหญ่คราวนี้...แล้วก็อาจตกต่อไปจนน้ำท่วมก็ได้”

“แหม...แยะเลย...ถ้าน้ำท่วม...บ้านลลินน่าจะซ่อมทุกปี...แม่เสียเงินปีละสามสี่หมื่นทุกปี...ซ่อมจนจะหมดตัวอยู่แล้วอะ”

“บ้านผมก็ท่วม แต่ไม่ถึงกับเข้าบ้าน ส่วนมากจะท่วมอยู่แค่ถนนซอย เพราะตอนสร้างบ้านนั้นถมไว้สูงพอสมควร แล้วบ้านก็มีบันไดแบบบ้านสมัยเก่า

“ไม่ได้วางแปะอยู่กับพื้น”

“อีกหน่อยเราคงต้องสร้างบ้านใต้ถุนสูงกันมั่งแล้วนะคะ”

“ดี...ผมชอบบ้านใต้ถุนสูง...เราทำใต้ถุนให้นำอยู่ได้มากเลยนี่ฮะ...กระเบื้องเคลือบสีสวยลายสวยมีให้เลือกเยอะ เราก็เอามาปูเข้าไปซีฮะ...จริงไหม แก้อั้วพวกอัลลอยไม้ชั้นสนิม ทนแดดทนฝนนั้นก็เหมาะกับยุคน้ำท่วมไม่เลว ไม่กับเหล็กนะขีดซ้ายไปได้แล้ว”

มีแววผ่นวาบขึ้นในหน่วยตากลม

“บ้านนี้มียากนะคะ” หล่อนว่า...เกิดวิ่แววกระดากนิดหนึ่ง “ถ้าพ่อแม่ไม่ปลุกให้ หรือ...หรือ...ไม่มีแฟนปลุกก็อย่าหวังว่าจะมีได้เลย เงินเดือนซั๊ก หยิบมือเอง...”

เขาหัวเราะอย่างนึกเอ็นดู สงสาร

“ก็หาแฟนที่เขาจะปลุกให้เราได้ซีฮะ”

นัยน์ตากลมโตเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย

“เจาะจงยังงั้นก็...ก็ไม่ดีซีฮะ”

“อ้าว! เราก็ต้องมีเข็มไว้มั่งแหละว่าจะพอใจคนขนาดไหน”

“มีเข็มไว้นี้ดีหรือคะ พี่” หล่อนถามสนิทสนม “เพื่อไม่ได้ตามเข็มจะว่าไงคะ”

“ได้ไม่ได้ มีไว้ก็ยิ่งดีกว่าไม่มี...เช่นเป็นต้นว่า เราไม่ชอบคนขี้บ่น...ขี้...ขี้เสพติด...ขี้เหนียว...ขี้เห็นแก่ตัว...”

“โอ้โฮ” หล่อนหัวเราะคิกๆ ชอบใจ “คนเรานี้มีแต่ขี้แหละคะ”

“ใช่...ถ้านิสัยไม่ดีละก็...เหมือนนักแล” ว่าพลางเขาทำหน้าที่...เหมือนกับกำลังได้กลิ่นโชยมาจากงๆ นั้นทีเดียว

“เราจะทำยังไงดีคะ...ถ้าอยู่ด้วยกันไปแล้ว...เกิดเหมือนทนมไม่ไหวขึ้นมา นะ” หล่อนขอความเห็น เพราะวัยของหล่อนก็เป็นวัยที่กำลังมอง กำลังเลือก หรืออาจจะกำลังรักอยู่ก็ได้

“ก็อ...ต้องต่างคนต่างไปนะซีฮะ”

“หย่าหรือคะ” ตากลมมีแววสลด “หนทางที่ดีกว่านั้นไม่มีหรือไงคะ”

“อีกทีก็แยกกันอยู่...” เขาตอบ...ตัวเองก็เศร้าใจเหมือนกันเมื่อเอ่ยคำนี้... “คือหมายถึงว่าไม่หย่า แต่แยก...อย่างที่ผมเรียกเขาเรียกว่าเซพพะเรตไซ้ใหม่ซะ...เซพพะเรตเพื่อทดลองขั้นสุดท้ายว่าต่างฝ่ายต่างยังรักกันอยู่ ต้องการกันอยู่อีกไหม...ทนได้ไหมกับการแยกอยู่ตามลำพัง...ถ้าทนได้ ไม่คิดถึงไม่ห่วง ไม่อาลัย...ก็โอเค ต่อจากนั้นถึงจะหย่า”

“วันนี้วันแต่งงานนะคะ” หล่อนดึงยิ้มๆ

“แต่เราก็ควรจะเอ่ยถึงวันสุดท้ายของการแต่งงานไว้มั่ง...คนเรานี่...เวลาก้าวเข้าไปในวันแต่งงาน มักไม่ค่อยคิดถึงวันสุดท้ายของการแต่งงาน”

“คิดทำไมละคะ...ไม่เป็นมงคลเลย”

“คิดไว้สำหรับแก้ไขใจคุณลิน...ว่าแต่ว่า ปล่อยให้ผมเรียกลินๆ อยู่ตั้งนาน จะไม่บอกหรืออะไรอะไร หรืออะไรลิน”

“สาลินคะ” หล่อนตอบพลางยิ้มใสแจ้ว

“คิดไว้สำหรับแก้ไข” เขาทวนคำซ้ำอีก เมื่อมีโอกาสได้พูด ก็อยากพูด อยากระบายความในใจ...แม้ไม่หมดเปลือก...แต่ก็เหมือนช่วยถ่าน้ำโสโครกออกจากลำธารในทรวงอกได้บ้าง

“คงต้องมีเรื่องแก้ไขอะละมังนะคะ”

“เยอะมาก...สำหรับคนที่ตรงกันข้ามกันนะนะคะ”

“ถ้าทราบว่าจะตรงกันข้าม...ก็ไม่น่าเลือก”

“บางที...คนเราเวลารัก...ตามันฟางไปเหมือนกัน...เหมือนเวลาเราอาบน้ำร้อนในห้องน้ำ กระຈกในห้องมันผ้าไปหมดใจซะ...ก็ลงเอ่ยยังงั้นแหละ...นี่สิยอะไรบางอย่างที่ตรงกันข้าม เราก็เก็บงำมันไว้ก่อน...ตามใจกันไปก่อน...แต่พออยู่ด้วยกันนานเข้า ไม่ต้องเกรงใจกันแล้ว...มันก็ค่อยๆ ออกมา ที่นี้ออกมาใหญ่เลย ดึงเท่าไรก็ไม่รู้จักหมด ดูเหมือนจะมีแต่เรื่องไม่ตรงกันทั้งนั้นด้วย”

หญิงสาวถอนใจ

“ลำบากนะคะ”

“ถ้าเรื่องไม่ตรงนี้ ไม่ตรงอย่างเบาๆ...คือไม่มากจนโอเวอร์...ก็พอมองข้ามไปได้ แต่ถ้าสุดซึ้งสุดขวาละก็...ยากเขี้ยว...เออ...คุณทานอะไรมั้งแล้ว

หรือ ผมก็ชวนคุยซะแยะเลย”

“ทานแล้วคะ...พี่รอยละคะ ไม่เห็นทาน”

“ผมเมื่อของพวกนี้ เดียวกลับไปทานข้าวต้มดีกว่า”

“รักษารูปร่างหรือเปล่าเอ่ย”

“ไม่เกี่ยวเลยอะ...อยากทานเพราะบางที่มันก็คล่องคอดี”

“ลินเห็นแต่พี่พงษ์ชอบทานเวลาเมาๆ”

“อะ...ของน้ำๆ ร้อนๆ มันก็ช่วยให้อาการดีขึ้น”

หล่อนหันไปจิ้มทอดมันใส่ปากอีกชิ้นหนึ่ง ก็พอดีลานตาเดินมาถึง พร้อมกับสามีภรรยาคู่หนึ่ง แนะนำให้รอยรู้จัก นัยว่าเป็นคนใหญ่คนโต เก่งกาจอยู่ในวงเงินทุนหลักทรัพย์อะไรพรรค์นั้น

เขาก็เลยแนะนำสาลินให้รู้จักหล่อนเช่นกัน

“น้องสาวคุณสุ...ภรณายนายพงษ์ไงคุณ เป็นเพื่อนกับเจ้าสาวด้วย”

“หรือคะ...อ้อ” อีกฝ่ายหนึ่งพยักหน้ายิ้มๆ แต่สายตาคมกริบเพ่งพิศดู

หญิงสาวอย่างตรวจตรา

หล่อนไม่ค่อยวางใจใครง่ายๆ...โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้หญิงที่จะเข้ามาใกล้เขา

ลานตาเป็นคนละเอียดรอบคอบ ถี่ถ้วนไปสิ้นต่อทุกสิ่งทุกอย่างและทุกเรื่อง เพราะฉะนั้น เขาก็เลยตกที่นั่งต้องพยายามหาทางระบายความคับคั่งในอก...แม้แต่กับสวายน้อยแปลกหน้า

“ไม่เคยเจอกันเลยนะคะ”

“คะ...ลินอยู่บ้านคุณแม่ นานๆ ถึงจะไปแวะเยี่ยมพี่สุสักที แล้วตลกก่อนก็ยังไม่จบ”

“สู้สึกยังไม่ง่วงคะที่เพื่อนปลีกตัวไปแต่งงานเสียแล้ว” ลานตาถาม

“สู้สึกว่าเร็วไปคะ” สาลินตอบตรงๆ “คนเราเรียนสำเร็จแล้วควรจะหาประสบการณ์อีกสักกระยะหนึ่งก่อนจะเข้าไปรับภาระในครอบครัว”

๓

พอก้าวขึ้นรถ หล่อนก็ถามเขาเรื่อยๆ ขึ้นว่า

“เป็นไง...วันนี้ได้คุยกับสาวสวย”

“โอ...” รอยลากเสียง แต่แล้วก็นิ่ง...ยังขุ่นมัวอย่างไรก็ขุ่นอย่างนั้น... อากาศสบายขึ้น แต่ไม่ได้ทำให้อารมณ์เขาดีเหมือนที่สาธิตว่าเมื่อกี้เลย...เด็กคนนั้นยังเด็กอยู่ อารมณ์ดีหรือร้ายจึงขึ้นอยู่กับอากาศ...แต่เขาสิ...ถึงแม้มีไอนเย็นฉ่ำเป่าออกมาจากหน้าต่างแอร์รถอย่างเวลานี้ ก็ไม่ทำให้ทุกสิ่งดีขึ้น “มีคนเขามาช่วยยื่นเป็นเพื่อนเอาบุญเท่านั้นเอง”

“ก็แหม...มีอย่างหรือ...เอาแต่ปักหลักยืนอยู่ที่เดียว...ทำแข็งซังกะตายเหมือนไม่ยอมไปงั้นแหละ...งานเพื่อนของตัวเองแท้ๆ” หล่อนคงลืมนึกว่า ขุ่นมัวก่อนหน้านั้นแล้วกระมัง...ก็ดีไปอย่างหนึ่ง...แต่ก็มีความจริงอยู่ว่า คนปากร้ายชอบด่าว่าคนอื่น มักไม่รู้หน้าหนักวาทะที่ทำให้คนทั้งหลายเจ็บใจ คนเหล่านั้นบ่นด่าใครแล้วมักลืมนึก แต่ผู้ถูกบ่นด่าก็มักลืมนึกไม่ได้ เพราะฉะนั้นตนเองจึงไม่ค่อยรู้ว่าตนได้ค่อยๆ ทบภาชนะสวยงามให้มันร้าวรานแตกสลายไปอย่างไรบ้าง

คิดๆ แล้วก็น่าสงสาร!

“ไม่ยอมให้มันแต่งงานนะซี”

หล่อนหันขวับมามองเขา...หากรอยก็ยังถือพวงมาลัยพารศฝ้ายฝนซึ่งค่อยๆ สร้างซาลง แต่ยังไม่หยุดทีเดียว...ตรงไปข้างหน้า

“ตายตาย” ลานตาออกอุทาน “ดูพูดเข้าแฉะ...ชีวิตแต่งงานเป็นยังงี้มันเลวร้ายมากนักหรือ”

“มันไม่เลวหรอก...สำหรับบางคู่...แต่บางคู่ มันเลว”

คราวนี้หล่อนอึ้ง

รอยอยากหัวเราะออกมาดังๆ...สะใจเหลือเกินที่ทำให้หล่อนหยุดคิดถึง

ตัวเองได้

“นี่คุณจะว่าคู่ของคุณเลวใช่ไหม...ถ้าฉันล่ะก็นะ...ฉันเอง ฉันก็ไม่อยาก
ให้ใครก้าวเข้ามาในประตูบ้าง นี่เหมือนกันแหละ...ถ้าคำว่า ‘ผัว’ หมายถึงใคร
ซักคนที่ชู้ย หยาบ แล้วก็เอาแต่ได้สารพัดนะ”

“อ้าว! แล้วคุณไม่คิดถึงคำว่าเมียมั่งหรือ...เมียนี่แปลว่าอะไรกันล่ะ”

“อย่ามาขย้อชนะ” หล่อนแหว็ด

รอยได้แต่ยิ้มเศร้ากับฝนฟ้าข้างนอก

เขากับหล่อนพบกันที่ต่างประเทศ ตอนนั้นเขาเรียนจบปริญญาตรีแล้ว
กำลังจะต่อปริญญาโท...หล่อนก็สำเร็จคหกรรมศาสตร์จากที่นั่น พรุ่งเพริศ
เหมือนนางฟ้าที่เหาะลงมาจากแดนสุขาวดี...หรรษาเท่าที่สาวสวยรวยทรัพย์
อย่างหล่อนพึงจะหรรษาได้...ลำพองน้ำหอมในห้องนอนที่แม่หล่อนไปซื้อแฟลตให้
อยู่เรียนหนังสือกับพี่ๆ น้องๆ ก็นับร้อยขวด หล่อนชอบเสื้อผ้าอย่างที่หล่อน
แต่งไปงานคืนนี้แหละ...คือเป็นปานแก้วใสสวยประดับประดาลูกไม้และมี
มีริบบิ้น โปรงเบา สำอองไปทั้งเนื้อทั้งตัว ชุดที่ติดระบายฟูฟ่องบานพอง
บางชุดจะทำให้หล่อนเหมือนเทพธิดาอ่อนแอบบอบบาง เหาะเหินอยู่ตามกลุ่ม
เมฆไม่มีผิด เพราะฉะนั้น หล่อนจึงชอบหน้าร้อนมากกว่าหน้าหนาวซึ่งทำให้
หล่อนเทอะทะเพราะกระโปรงขนสัตว์และเสื้อโค้ตตัวใหญ่หนา

“ฉันกับคุณนี้นับวันก็จะไปกันไม่ได้เข้าทุกทีแล้ว”

“ใครทำให้ไปไม่ได้ล่ะ”

“ก็คุณนะซี”

“นี่คุณไม่รู้ตัวเอาเลยจริงๆ หรือ”

“ฉันเป็นยังไง” หล่อนถาม...กระทู้ถามอย่างเห็นได้ชัดว่าหล่อนไม่รู้
จริงๆ “ในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านนี้แสนจะจัดไว้อย่างดี...คุณก็รู้ว่าฉันมีเอม
ของฉันอย่างหนึ่ง...บ้านต้องสวย...เรียบ...ลูกพี่ต้องกินต้องอยู่อย่างเลิศสม
เกียรติ ชีวิตเราจะขาดตกบกพร่องไม่ได้ ตรงไหนพร่องฉันต้องเติมให้เต็ม
...อายุสิบสอง ฉันจะส่งตารมไปนอก...เขาจะต้องเป็นนักเรียนนอก เป็นผู้ดี
อังกฤษ จบจากอังกฤษ”

“อังกฤษเดี๋ยวนี้มีแต่แขกครับผม”

“ถึงนั้นก็ยิ่งดีกว่าที่อื่นละนะ”

“คุณจะส่งลูกไปเรียนที่ไหนก็ตาม อย่าไปตั้งเป้าว่าต้องเป็นผู้ดีชาตินั้นชาตินี้เลย” เขาอดพูดยาวไม่ได้ เนื่องจากหมั่นไส้ “เพราะว่าผู้ดีชาติไหนๆ มันก็เหมือนกัน...มีหลักเกณฑ์ความประพฤติเหมือนกัน...เป็นผู้ดีอังกฤษเวลาอยู่อังกฤษก็โอเคนะ...แต่ต้องคิดถึงเวลากลับเมืองไทยไว้มั่ง บางทีก็ถูกก๊วยไทยกลืนได้...อีกอย่าง มันก็อยู่ที่ความพอใจของเจ้าตัวด้วย ว่าเขาจะเป็นแบบไหน...ผู้ดีเบ๊ียบ หรือว่าครึ่งผู้ดีครึ่งไพร...ผู้ดีเบ๊ียบบางทีมันก็ล้มเหลวเหมือนกัน”

“บอกจริงๆ ว่าคุยกับคุณเดี๋ยวนี้ไม่สนุกเลย...ขัดคอทุกสามคำ” ลานดาบ่น “ทำไมคุณถึงกลายเป็นคนยังงี้ไปได้ก็ไม่รู้...จริงๆ นะ...ถ้ารู้ว่าจะเป็นยังงี้ฉันไม่แต่งงานกับคุณให้มันเสียเวลาเปล่าๆ ปล่อยให้”

“ผมเองก็อยากพูดอย่างคุณนี่แหละ”

ลานตาโมโหขึ้นมาอีกแล้ว

“งั้นหยุดเดี๋ยวนี้ละ หยุดพูดเดี๋ยวนี้!”

คนทั้งสองก็เลยนั่งเงียบกริบจนกระทั่งถึงบ้าน

* * *

รอลงจากรถแล้วเข้าครัว...มีข้าวเหลืออยู่ในหม้อข้าวไฟฟ้าชนิดหนึ่ง เขาจึงเอาใส่หม้อเล็ก ใส่น้ำตั้งไฟ ระหว่างนั้นก็รอน้ำเดือด...จุดบู่หรือสูบอย่างสบายๆ โดยไม่กวนคนใช้ซึ่งเข้าห้องส่วนตัวไปแล้ว...และไม่กวนครัวแสนสะอาดของภรรยาซึ่งเก็บงำไว้เป็นส่วนสัดอีกซีกหนึ่ง

เขาเปิดตู้กับข้าวค้นหาอาหารกระป๋องประเภทผักดองกับไข่เค็ม ก็ได้ติดมือมาอย่างใจ จัดแจงผ่าไข่และเปิดฝากระป๋องเทผักดองใส่ชาม สักครู่ น้ำข้าวในหม้อก็เดือด ควนขึ้นพวยพุ่ง เขาหยิบทัพพีมาคนแล้วเทใส่ชามกระเบื้อง

ลากเก้าอี้ซึ่งคนใช้นั่งกินอาหารในครัวออกมา ขณะที่รอยกำลังจะนั่งลงก็พอดีได้ยินเสียงฝีเท้า

“ตายจริง...คุณมาทำอะไรอยู่ตรงนี้” หล่อนตามมารังควานความสุข

เล็กๆ น้อยๆ ของเขาจนได้

เสียงถามก็แหลมสูงราวกับเขากำลังประกอบอาชีพกรรมอยู่กระนั้น

“หิว...ก็เลยทำข้าวต้มกิน” เขาตอบเรียบๆ แต่ซาเย็น

“คนใช้มีทำไม่ไม่เรียก”

“ก็ทำไมจะต้องเรียก” เขาย้อนถามอย่างรำคาญใจ เริ่มกินไม่ลง...

ลำคอฝืดไปหมด “เอาน่า...ผมจะทำอะไรมันก็เรื่องของผมแล้วกันนะ...ถ้าคุณไม่พอใจ ก็อย่าตามมาดู มันก็อึดอัดเรื่อง”

“ถ้าไม่ดู เดียวก็ว่าไม่ดูอีกหรือก”

“ไม่ว่าแน่ๆ เลย...ไม่ว่าแน่ๆ...” เขายกมือขึ้น แต่ไม่หันไปมองหน้า ซ่อนในอีกมือหนึ่งยังคงคนข้าวเพื่อให้เกิดกลิ่นร้อน “ขอให้รู้ไว้ด้วยว่ากำลังอยากทำอะไรคนเดียว ไม่อยากมีคนอื่นเข้ามาวุ่นวาย”

“ให้จริงก็แล้วกัน” หล่อนพุดพลางกวาดตาไปรอบๆ แลเห็นน้ำมันไขเค็มหยดหยาดเป็นสีเหลืองเข้มอยู่ตรงขอบอ่างล้างชาม มีเม็ดเลอะๆ วางทิ้งไว้ “อ้าว...แล้วก็ดูนั่นซี...ทำอะไรเป็นป่าป้อนหลานไว้อย่างนี้ละ”

รอยขำเลื่องดูนิดหนึ่ง

“เดี๋ยวจะเซ็ดเอง ไม่ต้องยุ่งได้ไหม”

ไม่ได้หรอก...หล่อนไม่วุ่นไม่ได้...ไหนๆ ก็เป็นแม่บ้านชั้นหนึ่งทั้งเนื้อทั้งตัวแล้ว...ลานตาดึงกระดาษทิชชูขึ้นเล็กๆ เซ็ดมีดและรอยหยดแล้วจึงล้างอีกครั้งหนึ่ง กระจกผัดทองที่เขาขังไม่ได้ตั้งถึงผงหล่อนก็หยิบมันโยนลงถังไปด้วย

“เฮ้อ...นั่งที่ไหนไม่นั่ง...มานั่งนี้...ที่น้ำมันที่ลูกจ้างเขานั่งกันนะคะคุณ...เออหมูนี้อันนี้หน้าจะกลายเป็นคนปากปลาซ่าไปแล้วเพราะถูกยั่วแน่ๆ”

“คุณไปซะเถอะไป เดี่ยวผมเก็บเอง”

น้ำเสียงแสดงความรำคาญของเขา ทำให้ลานตาจำใจออกจากห้อง

รอยได้แต่ถอนใจยาว เมื่อได้ยินเสียงหล่อนบ่นพึม

“ไอ้ของนั้นมันของสำหรับคนใช้เวลากับข้าวหมด...ไม่รู้นึกยังง”

แม้กระทั่งอาหารการกิน หล่อนก็รักจะผูกขาดปรนเปรอแต่อาหารสวรรค์ขนมทิพย์

ไม่ยอมให้เขาอยากกินของที่คนเดินดินกินบ้างเลย

รอยดักข้าวต้มเข้าปากไป ‘แข็ง’ ไป...ชีวิตหนอ...เหตุใดจึงแข็งได้ขนาดนี้ก็ไม่รู้

เมื่อย้อนนึกถึงวันจดทะเบียนที่สถานทูตไทยในกรุงลอนดอนแปดปีมาแล้วกับเดี๋ยวนี้...เขาก็ได้แต่อาดูร

รอยกินเสร็จแล้วปิดไฟ ออกจากครัว...ฝนยังคงตกพราว...แต่เขาไม่ยอมเข้าห้องนอนซึ่งมีหล่อนอยู่บนเตียงในชุดนอนราคาแพงกรุยกราย...เปิดไฟหัวเตียงอ่านหนังสือจนกระทั่งวงจัตนั้นเลย

เขาเลี้ยงออกไปนั่งรับละอองฝนอยู่ตรงดาดฟ้า เสียงยุงบินว่อนอยู่ในความมืด ไอเย็นทำให้เขาค่อยๆ หายเพลียใจ...นี่เขาไม่มีความสุขเลยจริงๆ หรือ...ไม่มีมาตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วละ...นานแล้ว...เขาตอบตนเองซัดถ้อยซัดคำอยู่ในหมอนึก...นานมากแล้วจริงๆ...และความไม่เป็นสุขนั้นยิ่งทับทวีขึ้นจนเหมือนกับมีใครเอาก้อนหินโตใหญ่มาวางทับไว้บนทรวงอก...

ไม่มีสิ่งใดระหว่างเขากับหล่อนจะช่วยได้...ไม่มีเอาเลยจริงๆ...ไม่ว่าความเป็นลูกผู้ดีมีสกุลทั้งของเขาและของหล่อน ความรู้ที่ได้จากการข้ามขอบฟ้าไปกอบโกยเอามาเป็นของตน ตึกใหญ่โตอิครฐฐานซึ่งสร้างสมจากน้ำพักน้ำแรงของตนเองบ้าง จากมรดกบ้าง คนรับใช้เต็มบ้านเต็มเรือนและลูกน้อยกลอยใจ...ไม่มีสิ่งใดช่วยกอบกู้สภาพจิตอันคับแค้นของเขาให้ครึกครื้น มีชีวิตชีวาหอมหวานเหมือนสมัยหนึ่งอีกแล้ว

“รอยคะ” หล่อนกรุยกรายมาถึงในชุดนอนสีเนื้อ พลั้วพรางด้วยลูกไม้และแพรเนื้อดี “ทำไมยังไม่เข้านอนอีกล่ะ”

“อยากนั่งตากละอองฝน”

“เดี๋ยวได้เป็นหวัดหรอก”

เขาไม่ตอบ และไม่หันไป...คนเรา...พอจิตใจเริ่มหดหู่ห่อเหี่ยว...อย่างอื่นๆ ก็ปล่อยตามไปด้วยเหมือนกัน...อารมณ์รักฉันผิวเมียเริ่มจืดจางแห้งเหือด เพราะว่าการมณีนี้นี้จะมีมากก็ต่อเมื่อสิ่งอื่นๆ สมพ้องต้องกัน...เช่น เจริญจากถูกหู...การปฏิบัติอื่นๆ กลมกล่อม...ไม่มีความขัดแย้งร้ายกาจระหว่างชั่วโมงกลางวัน

ที่ผ่านไป...รอยไม่เหมือนคนอื่น...เขามีจิตละเอียดในเชิงนี้มาก...เขาต้องการ
ผู้หญิงที่สอดร้อยอารมณ์หล่อนเข้ากับอารมณ์เขาได้...มิใช่ตั้งตนเป็นนางจู้จี้
ปากเปราะ แล้วจะบังคับให้เขาเห็นสวยงามใคร่ เพียงเพื่อระบายความอโยก
อย่างเดียวเมื่อไหร่

“งั้นฉันนอนก่อนนะ” เสียงหล่อนอ่อนลงไปอีกเมื่อเห็นว่าเขาไม่ไหวติง
“ฮือ”

หล่อนหันหลังกลับไปแล้ว เขาก็ถอนใจโล่งอก

นี่เขาคงต้องมีเมียอีกคนหนึ่งเข้าให้สักวันเป็นแน่

อันที่จริง เขาไม่อยากจะทำอย่างนั้นสักเท่าไรเลย เพราะเมื่อแรกได้
กับหล่อน...เขาก็ตั้งปณิธานทั้งในใจและนอกใจว่า จะรักและซื่อสัตย์ต่อหล่อน
จนลมหายใจเฮือกสุดท้ายทีเดียว

แต่มานับนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลง...แม้แต่ปณิธานดั้งเดิม

รายนั่งอยู่ที่นั่นนานมาก...จนกระทั่งฝนหยุดสนิท เขาก็ค่อยๆ ย่อง
กริบไปเปิดประตูห้องนอน อาบน้ำและคลานขึ้นเตียง

หล่อนขยับไหว

แต่เขาก็เฉย...จนกระทั่งหล่อนพลิกตัวมาทางเขา...เอาแขนพาดบน
หน้าอกเขาเชิงบอกกล่าวความในใจ

เขาเฉยอีก

มันไม่ไหวเลยนี้ ทูนหัว...เธอออกฤทธิ์อาละวาดเรื่องซี้หมูซี้หมาอยู่
หยกๆ นี้เอง...บ่นจุกจิกจนอีกคนหนึ่งแทบจะผูกคอตายอยู่รอมร่อแล้วอึดใจต่อ
มา ทูนหัวก็หลงลืมความจู้จี้ยุ่งยากของตัวเองเหมือนมันไม่เคยเกิดมาก่อน
และจะบังคับให้คนอยู่ด้วยพลอยลืมไปด้วยนั้น...มันง่ายอยู่เมื่อไหร่เล่า

รอยจึงทำสิ่งที่ตรงกันข้าม คือขยับตัวพลิกกลับ หันหลังให้เกือบจะ
บอกหล่อนออกไปตรงๆ ที่เดียวว่า

‘อย่าสะกิดให้ยากเลยคุณ ผมไม่มีอารมณ์อะไรแล้ว’ แต่ยั้งไว้ได้

ก็สงสารนะแหละ...เพราะถึงอย่างไรก็กลัวหล่อนจะอายเหมือนกัน

ลานตาแปลกใจเหมือนกันที่บรรยากาศในครอบครัวกลับกลายเป็น
เช่นนี้ไปได้...ตั้งนั้นหล่อนจึงพยายามนึกทบทวน

เริ่มจากตัวเอง

ความเป็นแม่บ้านแม่เรือนของเรา...เรื่องนี้ ประกันได้เลยว่าไม่มีใครผู้
ใครไปใครมาบ้านนี้ต่างต้องเอ่ยปากเป็นเสียงเดียวกันตลอดเวลาว่า บ้านของ
เรานั้นสวยเยี่ยมทั้งตัวอาคารที่ออกแบบก่อสร้างทั้งการตกแต่งภายใน รวมทั้ง
ทั้งรสนิยมในการเลือกหาเฟอร์นิเจอร์และของเล็กของน้อยมาประดับแต่งเติม
ให้งามให้แปลก บนผนังมีภาพวาดลือชื่อ ฝีมือจิตรกรทั้งฝรั่งทั้งไทย ต่ำลง
มาที่ปลายเท้ามีพรมเปอร์เซียทอดด้วยไหมพูลาดห้องรับแขก ส่วนห้องกินข้าว
แม้จะไม่ใช้พรมเปอร์เซียราคาเป็นแสน แต่ก็ยังเป็นพรมย่านอาหรับที่สวยงาม
ไม่แพ้กัน

ทุกห้องหับเรียบร้อย สะอาด ไม่มีข้าวของใดกรงูรัง

แล้วถ้าจะว่าถึงเรื่องการครัว เราก็ได้ชื่อว่าเป็นแม่ครัวชั้นหนึ่ง ทำ
อาหารได้ทุกชนิดและอร่อยด้วย บ้านเรานั้นถึงกับได้รับขนานนามจากเพื่อนฝูง
ว่าเป็น 'บ้านโฮเต็ล' แม้อร่อยเองก็ยอมรับว่ามีอาการปรุงกับข้าวของเรา 'เข้า
ชั้น' ไม่แพ้ใครเลย ไม่ว่าคนคนนั้นจะเป็นแม่บ้านฝรั่งหรือแม่บ้านไทย

ส่วนการเลี้ยงลูกเล่า...ทั้งเนื้อทั้งตัวรวม...เราก็เลี้ยงมากับมือเราเอง
ตั้งแต่แบเบาะ ประคบประหงมอย่างวิเศษจนรอยเองเกิดความรำคาญ เขา
บอกหล่อนว่า 'รมเป็นลูกชายนะคุณ ถ้าคุณถนอมมันมากเกินไปอีกหน่อย
จะกลายเป็นกะเทย'

หล่อนจึงลองพาลูกไปอยู่โรงเรียนประจำของเด็กเล็กที่มีชื่อว่าอบรม
ดูแลเด็กพร้อมกับให้ความอบอุ่นเป็นเลิศ

การณ์ก็ปรากฏว่า ลูกหล่อนตื่นตื่นตั้งใจที่จะอยู่โรงเรียน...ที่จะอยู่กับ

ครูใหญ่มากกว่าอยู่กับหล่อน

จึงทำให้ลานตามืดคาคดเหมือนกัน แต่เมื่อนึกได้ว่าลูกชายที่กำลังชน มักถือข้าวของ เล่นอะไรเคลื่อนกลาด สามารถที่จะเอาผ้าปูโต๊ะปักฉลุแสนสวยของหล่อนมาคลุมตัวทำเป็นเสื้อเล่นกับพ่อ และบางทีพ่อก็ทำตัวเป็นเสื้อให้ลูกขี่หลัง นั่งอยู่บนผ้าปูโต๊ะราคาหลายพันบาทแล้ว ลานตาก็เลยหักอกหักใจคิดว่า 'ก็ดีเหมือนกัน'

เพราะฉะนั้น บัดนี้บ้านหล่อนก็กลับเรียบร้อยเหมือนผ้าที่ถูกรีดและเรียบด้วยเครื่องมากกว่าด้วยมือ

เริ่มด้วยเรื่องเงิน

ทุกวันนี้ หล่อนพึ่งโบนส์จากการลงทุนและค่าเช่าส่วนตัวมากกว่าเงินเดือนแต่ละเดือนที่เขาจ่ายให้หล่อนด้วยซ้ำ รวยได้เงินเดือนแค่สามหมื่นเศษๆ แบ่งให้หล่อนครึ่งหนึ่ง...เงินไม่ถึงสองหมื่นจะพอใช้พอจ่ายได้อย่างไรในเมื่อบ้านหล่อนแสนจะต้องมีค่าดูแลรักษา ค่าคนบริการความสะดวกต่างๆ เช่น คนทำสวน คนทำความสะอาด นี่เรียกว่าไม่มีคนขับรดด้วยซ้ำ คนใช้ก็เข้าไปตั้งสี่คนแล้ว เงินเดือนคนครัวแพงถึงพันห้า คนทำความสะอาดอีกคนละแปดร้อย คนสวนอีกพันบาท แค่เงินเดือนลูกจ้างก็หมดไปสี่พันหนึ่งร้อยแล้ว นอกนั้นจะเหลือเป็นค่าใช้จ่ายในบ้านอีกสักเท่าใด

ถ้าร้องอุทธรณ์ เขาก็จะบอกว่า

'อันที่จริง ถ้าคุณพยายามตัดเรื่องฟุ่มเฟือยออกไปบ้าง เราก็อยู่ได้ แต่นี่เพราะคุณไม่ยอมตัด ถ้าไม่ยอมตัด ก็ต้องเลือกเอาหนควักเนื้อตัวเอง'

ดังนั้น ทุกวันนี้ก็เป็นอันว่าหล่อนจะใช้จ่ายซื้อของแต่งตัว แต่งบ้านเพิ่มเติม เลี้ยงผู้คน จัดงานปาร์ตี้ ก็เป็นเงินส่วนของหล่อนทั้งสิ้น

ลานตาเป็นคนชอบจัดงาน หล่อนไม่ชอบทำบ้านให้เหงา เดือนละครั้งหรือสองครั้งที่เดียวที่หล่อนจะเชิญเพื่อนพ้องมาสังสรรค์กินข้าว เล่นไพ่นิพนธ์เสเฮฮากัน บางทีก็มีดี斯科ในห้องใหญ่ซึ่งติดเครื่องเสียงชั้นดีไว้พร้อมจะเล่นเพลง บ้านทั้งบ้านนี้มีสิ่งทีร่อยพอใจอยู่อย่างเดียวคือเครื่องเสียง มันเป็นที่เขาซื้อหามาเองทั้งหมด นอกนั้นแล้ว ก็ดูเหมือนว่าจะจะเป็นของที่ลานตา

พอใจเลือกเองทั้งหมดเป็นส่วนใหญ่

ต่อจากเรื่องเงินก็เรื่องรสนิยมที่ไม่ค่อยจะเข้ากันสักเท่าไรกับรสนิยมของหล่อน รอยไม่ชอบของหรั่งแพ่ ขณะที่ลานตาชอบ ‘หลุยส์’ ทีเดียว เหมือนๆกับเวลาหล่อนแต่งตัว ต้องมีจีบมีระบายฟุ้งเฟื่องทั้งเรือนกายนั้นแหละ ขณะที่เขานิยมของเก้แต่เรียบ ใช้ได้ทุกกาละ

แล้วก็เรื่องความอยู่ง่ายกินง่าย ซึ่งลานตา ‘ถือ’ มากกว่ามันไม่ช่วยยกระดับให้ตัวเขาดูเป็นคนพิเศษขึ้นมาเลย

แต่นั้นแหละ...ถึงอย่างนั้น หล่อนก็รักเขา...รักเขามาก ที่หล่อนถือสิทธิถือเสียงบ่นบ้าง เอะอะเอาบ้าง ก็เพราะคิดว่าเขาเป็นของหล่อนนั่นเอง

“รอยคะ...โกรธหรือ” หล่อนน้อเขา เพราะขณะนี้หล่อนเริ่มอารมณ์ดีขึ้น “แหม...แค่นี้ก็งอน”

หล่อนเป็นอย่างนี้...อย่างนี้ตลอดมา รอยเองก็รู้...แต่เมื่อมันซ้ำซากมากมายหลายครั้ง เขาก็เบื่อ...พอเริ่มเบื่อ ชีวิตก็ซั๊กจะไม่เป็นสุข...หากหล่อนไม่จู้จี้ เขาก็อารมณ์ดีพอที่จะมีวันหวานกับหล่อนเหมือนเคย แต่พอหล่อนเอะอะกรี้ดกรีดทาด ชั่วโงมที่ว่าหวานอยู่บ้างนั้นก็มักดับวูบลงไป กว่าจะเยียวยาให้มันคุชขึ้นมาอีกและร่อยจนได้การก็...ค่อนข้างสาย

“ไม่ได้งอนอะไรหรอกน่า” เขาตอบเรียบๆ แต่ยังไม่ได้หันกลับ

ลานตามีข้อดีอยู่อย่างหนึ่งคือโกรธง่ายหายเร็ว

ส่วนเขาก็มีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่งคือโกรธช้าแต่หายยาก

เมื่อตอนแต่งงานใหม่ๆ เขาแทบจะเป็นมนุษย์ประเภทไม่เคยโกรธเป็นคนอยู่ง่ายว่าง่ายที่สุด ทำอะไรที่ไหนก็ทิ้งไว้ตรงนั้น ของแพงเท่าแพงหายหกตกหล่นไปก็ไม่เคยเสียดาย พอมาเมีย...เมียซึ่งเป็นผู้หญิงพิถีพิถันเนื้อตัวหอมจรุง ห้องหับสวยหวาน คลุ้งกำจายด้วยสเปรย์หอม เขาเริ่มถูกเคี้ยวเข็ญให้ละเลิกจากการเป็นตัวเองไปเป็นตัวหล่อน

นั่นแหละ...รอยจึงเริ่มโกรธเป็น แต่แรกก็ใช้อาการนิ่งเป็นคำตอบนานๆไปทนไม่ไหว หนักเข้าก็ต่อปากต่อคำจนถึงขั้นทะเลาะได้ถ้าโอกาสอำนวย

“ไม่งอนแล้วทำไมทำท่าเหมือนจะไม่เจอหน้ากันอีกแล้วละ” หล่อน

กระซิบเข้าชี้ แขนยังคงกอดโอบเขา และซุกตัวเข้ามาเบียด

ในคืนที่ได้เสพสุรยาเมาบางคืน เขามักมีอาการมึนเซ่ซิด หากหล่อนจะไม่ทำตัวเป็นผู้หญิงปากปลาร้าขึ้นมาในคำคืนนั้น...เหมือนอย่างคืนนี้

“คุณดูตัวคุณเองดีกว่า” เขาตอบสั้นๆ จึงมำ

แต่ลานตาก็คือจวบเขา

“ขอโทษทีนะจ๊ะ” หล่อนว่า...ยามหวาน หล่อนหวานได้ หวานแค่นั้นก็หวานได้ เพียงแต่ต้องไม่ใช่ชั่วโมงที่หล่อนเกิดคลั่งอยากจะปราบเสี้ยนหนามที่ทำให้โต๊ะโตกของหล่อนมีข้าวของตกหล่นเประอะเปื้อนอยู่เท่านั้น “ถ้าจะชุนเคื่องกันด้วยเรื่องซี้ห่มูซี้หามาแบบนี้ละก็”

“ไม่ใช่ซี้ห่มูซี้หามาจะคุณนะ” รอยพลิกตัวนอนหงาย และพูดชัดเจนในความมืด

เมื่อหล่อนอยากพูด เขาก็จะพูด

ความจริงก็เคยพูดกันมาแล้ว ไม่รู้ก็หนักคราว

“คุณก็รู้ว่าผมเป็นคนยังงี้ คุณเองก็เป็นยังงั้น ผมไม่เคยพยายามเปลี่ยนคุณ อะไรที่ไม่ชอบก็เลียงซะ แต่ทำไมคุณถึงอยากจะเปลี่ยนผมหนักมันเป็นอย่างนี้”

“รอยคะ คุณควรยอม ถ้ามีใครคนหนึ่งบอกว่าทนคุณไม่ไหว...จริงๆนะคะ ฉันทนเองก็ไม่อยากบ่นหรอก แต่มันอดไม่ได้ อดไม่ได้ซักที” ความจริงหล่อนก็คงเจ็บใจตัวเองเหมือนกันที่หลุดปากบ่นว่าเขาออกมาทุกครั้งที่เขาทำบ้านรก “ถ้าเป็นรม ฉันทนได้ ตีได้ แต่นี่เป็นคุณ จะให้ฉันทำยังไงกับคุณดีก็ไม่ว่านะคะ...รอย...ในเมื่อคุณเป็นคนไม่มีระเบียบ แล้วก็พยายามปรับปรุงตัวเอง...”

“ผมบอกคุณก็หนักแล้วว่าปรับไม่ได้ ผมเป็นคนยังงี้เอง คุณก็รู้ว่าผมเป็นยังงี้มาตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน” เสียงเขาเคร่งขรึมไม่จางโกรธลงไป “แต่คุณก็พยายามจะเคี่ยวให้ผมเป็นไอ้อะไรอีกซักไอ้หนึ่งที่มันเรียบร้อยเป็นผ้ารีดแล้ว...”

“เอาละคะ...เอาละ...ต่อไปนี่ ฉันทนจะไม่ปรินากอีกละ” หล่อนพูดพลางทอดถอนใจเมื่อเห็นว่าเรื่องทะเลาะบนเตียงจะบานปลายจนไม่จบลงได้ในคืนนี้

“คุณจะทำได้นานแค่ไหนเชียว” เขาถาม เพราะรู้ว่าไม่จริง...พุงนี้หล่อนอาจจะเฉยได้ แต่พอสักเจ็ดวันผ่านไป หล่อนก็จะเริ่มบ่นอีก...ขอให้ได้บ่นสักประโยคสองประโยคก็ยิ่งดี

“ได้ก็แล้วกันนา” หล่อนจูบเขาเบาๆ ช่างคาง

แต่ใจรอยแห้งผากเสียแล้ว...มันค่อยๆแห้ง ไม่ใช่เพิ่งแห้งคีนนี้ดอก...มันหมดจิตหมดใจมาหลายปีทีเดียว เมียซึ่งดีกรอบทุกสิ่งทุกอย่างให้ผัวเดินนั้น สามารถจะทำให้ชีวิตซึ่งหวังไว้ว่าจะเปี่ยมสุขสดใสอย่างยิ่ง กลายเป็นโรยราไปได้โดยไม่คาดฝัน

รอยมาคิดทบทวนได้ว่า ระหว่างที่เขาอยู่กับหล่อนนี้ เขาเคยทำอะไรบ้างที่นับว่าเป็นอิสระแก่ตัว ตอบได้ว่า ไม่มี

แม้แต่เสื้อผ้า หล่อนก็ตัดเย็บให้เขา อาหารก็มีมือหล่อน เขาจะต้องไปทำงานเช้า กลับไม่เกินหนึ่งทุ่มเพื่อร่วมโต๊ะอาหารเย็นทุกมื้อ เสาร์อาทิตย์ออกไปรับลูกกลับจากโรงเรียนด้วยกัน พาลูกไปเล่นที่สวนสนุกบ้าง ว่ายน้ำบ้าง กลับบ้านดูหนังจากวิดีโอ ส่วนเขาก็ฟังเพลงไปตามประสา บางวันหยุดมีเพื่อนฝูงมากินข้าวกินเหล้าบ้าง หรือชวนกันไปพักผ่อนตามจังหวัดใกล้ๆบ้าง ก็เท่านั้นเอง เขาไม่เคยเดินออกจากตารางเหล่านี้ได้เลย

แถมทำด้วยรายการกวัดขັນให้เขาทำนั้นละเว้นนี้เข้าไปอีกด้วย...

โอ๊ย...ชีวิต!

นี่ถ้าเขาไม่รักหล่อนมากถึงขนาดที่...แม้ว่าความโรยราจะเข้าครอบงำหัวใจ หากความเยื่อใยและความดีหลายอย่างของหล่อนยังคงผูกเขาไว้บ้างแล้วละก็ เขาก็เห็นจะเตลิดเปิดเปิงไปนานนักแล้วทีเดียว

“อย่าสัญญาเลย คุณทำไม่ได้หรอก ผมรู้ว่าคุณทำไม่ได้ เราต่างก็เปลี่ยนตัวเองไม่ได้”

ลานตาได้แต่ทอดถอนใจ...ดูเหมือนเขาไม่มีท่าว่าจะอ่อนโยนเข้าหาหล่อนเลย

“ฉันเองก็หมดปัญญา ฉันคิดว่าเป็นเมียที่ดีที่เพียบพร้อมที่สุดแล้วนะคะ...ไหน...คุณว่ามาซิว่าฉันไม่ดีตรงไหน”

ใช่...หล่อนคิดอยู่เสมอว่าหล่อนเป็นเมียเลอเลิศ หนึ่งไม่มีสองทีเดียว ...ก็ถูกอีก ถ้าจะว่าหล่อนเอาใจใส่ปรนนิบัติเขาอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

“คุณไม่มีความเป็นกันเอง” รอยบอก

อันที่จริง เขาคิดมานานมากแล้วว่าเมียเขานี้เข้าลักษณะไหน

“บรรยากาศที่คุณให้ผมกับลูกไม่มีความอบอุ่นเลย”

“รอย!” หญิงสาวอุทาน หล่อนไม่เคยตกใจต่อคำไหนมากเท่าคำนี้ เนื่องด้วยเป็นคนทีถือสาในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เสมอมา “ทำไมคุณว่าฉันยังงั้นคะ ทำไมคุณช่างสรรหาคำมาว่าได้เจ็บแสบเหลือเกิน...รู้มั๊ยว่าฉันเสียใจ เสียใจมากจริงๆ”

ว่าแล้ว หล่อนก็ปล่อยมือจากแผ่นอกเขา

น้ำตาเล่นขื่นมาเต็ม แล้วหล่นร่วงลงทางปลายตา... ‘ไม่มีความอบอุ่น’ คำนี้สับประมาทความเป็นเมียเป็นแม่อย่างร้ายแรงจนหล่อนไม่คิดว่าจะทนได้

“ปีที่แปดนะคะ ปีที่แปดแล้วใช่ไหมคะ คุณถึงพูดคำนี้ออกมา”

หล่อนไม่ยอมเข้าใจตามเคย รอยคิดอย่างท้อแท้...ขณะที่น้ำเสียงอีกฝ่ายหนึ่งสั่นสะท้านแสดงว่าร้องไห้

“แต่มันเป็นยังงั้นจริงๆ ตา” เขายืนยัน “ตลอดเวลาที่เราเป็นผัวเมียกัน คุณไม่เคยให้ความเป็นกันเองอบอุ่นกับผม คุณทำให้ผมรู้สึกทุกวันนี้ว่าผมออกไปจากทำเนียบรัฐบาล แล้วก็กลับเข้าทำเนียบตอนเย็น”

คราวนี้หล่อนสะอื้นแรงจนเนื้อตัวสั่นไหวไปหมด พลังผุดลุกจากเตียง

“คุณพูดยั้งจี้...หมายความว่า...ทุกอย่างที่ฉันทำเพื่อเราทั้งสามคน...ไม่มีดีเลย จั้นหรือคะ”

“ดี...ตา...แต่มันดีจนเลิศ...จนผมเอียน” รอยเองก็ต้องลุกขึ้นนั่งห้อยเท้ากับขอบเตียง...คำคินดูร้อนผ่าวไปทั่ว ไม่มีความสุขเหลืออยู่ตามที่นั่งนอน สปริงและผ้าปูปลอกหมอนดอกสวยหรืออีกแล้ว...มันมีแต่ความเบื่อระอาซาชินที่ปราศจากชีวิตจิตใจ

นี่ถ้าไม่ได้เพื่อนสนิทอีกกลุ่มหนึ่งคอยพบปะสรวลเสกันบ้างแล้วคฤหาสน์นี้จะกระด้างเยือกเย็นสักปานไหนก็ไม่รู้ รอยคิด